

Arrest

nr. 212 451 van 19 november 2018
in de zaak RvV x

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 16 november 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 november 2018 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 november 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 16 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2018 om 10.30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten MATRAY, MATRAY, & HALLET verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit de feiten uiteenzetting van de bestreden beslissing blijkt het volgende:

Op 12 september 2017 wordt verzoeker aangetroffen in België en maakt hij het voorwerp uit van een positieve eurodac hit van Frankrijk.

Op 3 oktober 2017 wordt er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Franse instanties die op 19 oktober 2017 instemmen met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1 (b) van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 12 december 2017 wordt vastgesteld dat verzoeker geen gekend adres meer heeft in België. Het akkoord tot overname werd op die datum bijgevolg met 18 maanden verlengd.

Op 12 november 2018 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 12 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing:

“BESLUIT TOT OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT MET BESLISSING TOT HET VASTHOUDEN IN EEN WELBEPAALE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 26, lid 1: Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. Indien een juridisch adviseur of andere raadsman de betrokkene vertegenwoordigt, kunnen de lidstaten besluiten deze juridisch adviseur of raadsman in plaats van de betrokkene van het besluit in kennis te stellen en, indien van toepassing, het besluit aan de betrokkene mee te delen.

van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend,

wordt besloten dat de heer, die verklaart te heten,

naam : M. G.

voornaam : E.

geboortedatum : (...)1984

geboorteplaats : A. H.

nationaliteit : Eritrea

in voorkomende geval, ALIAS: M. S. 01/01/1980, M. S. 01/05/1983

vastgehouden wordt te 127bis me het oog op overdracht aan Frankrijk in toepassing van Art 18.1 (b) van Verordening 604/2013

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in 127bis naar aanleiding van een positieve eurodac hit van Frankrijk op 12/09/2017. Op 03/10/2017 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Franse instanties die op 19/10/2017 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013.

DVZ stelde op 12/12/2017 vast dat betrokkene geen gekend adres meer had in België (negatieve adrescontrole).

Het akkoord tot overname werd op die datum bijgevolg met 18 maanden verlengd.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 12/11/2018 aan de politie van ZP Schaerbeek dat hij niet terug wil naar het land van herkomst.

Hij verklaart geen vingerafdrukken te hebben gegeven. Dit komt niet overeen met de hits die betrokkenes vingerafdrukken opleveren in de eurodacdataank.

Betrokkene verklaart geen familie of partner te hebben in België.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

We benadrukken dat de Franse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: “de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit impliceert daarbij ook dat het door betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog niet onderwerp was van een definitieve beslissing. Daarnaast impliceert bovenstaande ook dat betrokkene toegang zal verkrijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Frankrijk en dat de Franse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen verder zetten of aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Franse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Daarnaast zal de betrokkene gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Frankrijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Frankrijk dan in België zou genieten. Frankrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Frankrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Frankrijk hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Frankrijk en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Hij wil niet terug naar Eritrea omwille van problemen.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Eritrea, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op het de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Frankrijk dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties (REFERENTIES Claire Salignat e.a, “National Country Report France”, AIDA – Asylum Information Database, last updated 28.02.2018; Amnesty International, “Amnesty International Report 2016/17 The State of the World’s Human Rights: France”, publicatie 2017; Amnesty International, “Amnesty International Report 2017/18: The State of the World’s Human Rights: France”, publicatie 2018; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, “Country Reports on Human Rights Practices for 2016 – France”, US Department of State, publicatie 2017; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, “Country Reports on Human Rights Practices for 2017 - France”, US Department of State, publicatie 2018.) met betrekking tot de situatie in Frankrijk wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Frankrijk blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale

bescherming is of zou zijn in Frankrijk of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art.3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze bovenstaande toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Frankrijk omwille van structurele tekortkomingen in het Franse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Frankrijk momenteel een hoge instroom is van kandidaatvluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Franse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Franse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Frankrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Frankrijk en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analogo of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU , 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en

hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asiilverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de

verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Frankrijk zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Frankrijk te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Franse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Frankrijk er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu (eurodac land).

Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Frankrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Een schending van art. 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 28, lid 2: Wanneer er een significant risico op onderduiken van een persoon bestaat, mogen de lidstaten de betrokken persoon in bewaring houden om overdrachtsprocedures overeenkomstig deze verordening veilig te stellen, op basis van een individuele beoordeling en, enkel voor zover bewaring evenredig is, en wanneer andere, minder dwingende alternatieve maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast.

van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend,

REDEN VAN DE BESLISSING

Gelet op Art 1, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bestaat er een significant risico op onderduiken van betrokkene.

X 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Betrokkene vroeg internationale bescherming aan bij de Belgische overheid op 12/09/2017. DVZ stelde vast dat betrokkene eerder in Frankrijk een vraag tot internationale bescherming had ingediend. De procedure daar is nog steeds lopende. Er werd een akkoord tot overname van betrokkene met Frankrijk bekomen. Betrokkene diende zich zelfstandig naar Frankrijk te begeven om daar de procedure verder te zetten. Op 12/12/2017 stelde de politie vast dat betrokkene zich niet meer op het door hem doorgegeven adres bevond. Betrokkene was verdwenen. Hij onttrok zich daarmee aan een overdracht aan Frankrijk.

Hieruit blijkt de onwil van betrokkene om mee te werken met de Belgische autoriteiten.

X 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdracht s -, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel;

Betrokkene kreeg op 10/11/2017 een bevel om het grondgebied binnen 10 dagen te verlaten. Hij gaf hieraan geen gevolg.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

Brussel, 12/11/2018

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

N.L. Attaché”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. Artikel 39/57, §1, laatste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd tijdig ingediend.

2.2. In de nota werpt de verwerende partij op dat verzoeker reeds vroeger het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met name op 10 november 2017, waaraan hij gevolg moet geven, zelfs al zou huidige beslissing worden geschorst.

Dit bevel wordt niet vermeld in huidige bestreden beslissing. Er werd geen administratief dossier ingediend. Bijgevolg kan de Raad niet nagaan of dit bevel bestaat. De exceptie wordt verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

« PREMIER MOYEN PRIS DE :

- la violation de la compétence de l'auteur de l'acte ;
- la violation de l'article 1, 2° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;
- la violation de l'article 18 de l'Arrêté Royal du 5 février 2015 fixant certaines attributions ministérielles

L'article 1, 2° de la loi du 15 décembre 1980 prévoit :

Pour l'application de la présente loi, il faut entendre par :

(...)

2° le Ministre : le Ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses compétences;

L'article 18 de l'Arrêté Royal du 5 février 2015 fixant certaines attributions ministérielles prévoit:

Le Secrétaire d'Etat à l'Asile et la Migration, adjoint au Ministre de la Sécurité et de l'Intérieur, exerce la tutelle sur :

1° l'Office des étrangers;

2° le Commissariat général aux Réfugiés et Apatrides;

3° le Conseil du contentieux des étrangers;

4° l'Agence fédérale d'accueil des demandeurs d'asile;

5° le Centre fédéral pour l'analyse des flux migratoires, la protection des droits fondamentaux des étrangers et la lutte contre la traite des êtres humains.

La décision attaquée est prise sur base de l'article 26 du Règlement Dublin III.

Dans un arrêt 201.514 du 22 mars 2018, Votre Conseil a décidé :

De bevoegdheid van om het even welk administratief orgaan moet rechtstreeks of onrechtstreeks haar oorsprong vinden hetzij in de Grondwet, hetzij in de wet (A. WIRTGEN, "Raad van State, I. afdeling administratie, 3. middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder", Brugge, die Keure, 2004, nr. 71).

De bevoegdheid die wettelijk aan een overheid is verleend, is geen recht waarover zij kan beschikken maar is een opdracht die haar werd opgelegd om door haar te worden vervuld. Deze overheid kan de aan haar wettelijk verleende bevoegdheid enkel delegeren indien dit haar uitdrukkelijk wordt toegestaan. Die delegatie moet in voorkomend geval nauwkeurig omschreven zijn en moet ondubbelzinnig blijken uit de regeling waarbij de delegatie geschiedt. Voor de wettigheid van een delegatie van bevoegdheden door een bepaalde overheid is dus in de eerste plaats vereist dat een zodanige delegatie is toegestaan door de regelgever die de betrokken bevoegdheid aan de bedoelde overheid heeft opgedragen (cf. A. VRANCKX, Plaatsvervangende en delegatie van overheidsbevoegdheid, RW, 1961-1962, 2383-2394; RvS

16 november 1999, nr. 83.494; RvS 3 maart 2008, nr. 180.340).

Het nagaan of een administratieve rechtshandeling gesteld werd door een daartoe bevoegd orgaan is een kwestie die de openbare orde raakt, die zo nodig ambtshalve door de Raad dient te worden opgeworpen en bekeken (RvS 24 maart 1998, nr. 72.660; RvS 5 augustus 1997, nr. 67.639)

En application de l'article 1, 2° de la loi sur les étrangers, le ministre compétent est « le Ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses compétences »

Par Arrêté Royal du 11 octobre 2014, Theo Francken a été nommé secrétaire d'État à l'Asile et à la Migration. En vertu de l'article 18 de l'arrêté royal du 5 février 2015, le Secrétaire d'État exerce la tutelle sur l'Office des Étrangers.

Il est donc responsable de l'entrée, du séjour, de l'établissement et de l'éloignement des étrangers.

L'arrêté ministériel du 18 mars 2009 portant délégation de certains pouvoirs du Ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses compétences et abrogeant l'arrêté ministériel du 17 mai 1995 portant délégation des pouvoirs du Ministre en matière d'accès au territoire, de séjour, d'établissement et d'éloignement des étrangers, prévoit la délégation de certains pouvoirs du secrétaire d'État au personnel de l'Office des Étrangers.

L'Arrêté ministériel du 18 mars 2009 ne vise pas les décisions prises en application des articles 18, 26 et 28 du règlement de Dublin.

La décision attaquée n'est pas une décision prévue par la loi du 15 décembre 1980.

Dans un arrêt 205.796 rendu le 22 juin 2018, Votre Conseil a ordonné en extrême urgence la suspension d'une décision similaire à la décision attaquée :

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij aanvoert dat de bepalingen van het ministerieel besluit van 20 maart 2018 tot wijziging van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Delegatiebesluit), niet de delegatie inhouden voor de bevoegdheid van de staatssecretaris aan personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken voor beslissingen genomen op grond van de Dublin-III-Verordening (toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in materiële zin). De thans bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag niet in één van de bepalingen opgenomen in het Delegatiebesluit, maar wel in het kader van de bepalingen van de Dublin-III-Verordening. Zoals reeds

gesteld, moet een delegatie ook nauwkeurig omschreven zijn en moet zij ondubbelzinnig blijken uit de regeling waarbij de delegatie geschiedt, wat in casu niet het geval is.

Il convient de suspendre la décision attaquée pour cause de violation des dispositions visées au présent moyen. »

3.3.2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In haar eerste middel voert verzoekende partij een schending aan van de bevoegdheid van de opsteller van de akte, van artikel 1, 2° van de vreemdelingenwet en van artikel 18 van het KB van 5/2/2015 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden.

Er wordt aangevoerd dat de bestreden beslissing die genomen werd op basis van artikel 18 van de Dublin III Verordening, geen beslissing is die voorzien werd in de bepalingen van de wet van 15/12/1980 en dat uit geen enkel besluit blijkt dat de afgevaardigde daadwerkelijk de delegatie kreeg om de op heden voorliggende bestreden beslissing te nemen. De bevoegdheid zou enkel volgens verzoekende partij bijgevolg enkel liggen bij de staatssecretaris zelf.

De bestreden beslissing is echter qua vorm gelijklopend met de bepalingen van artikel 26 lid 1 van de Dublin III Verordening. De bestreden beslissing geeft immers duidelijk aan dat hiermee de verantwoordelijke lidstaat bepaald wordt (de wettelijke basis hiervoor volgend uit artikel 18.1(b), zijnde de aanvaarding tot terugname van de Franse autoriteiten), dat verzoekende partij in afwachting van deze overdracht vastgehouden wordt zoals artikel 28, lid 2 van de Verordening 604/2013 dit voorziet wanneer er een risico op onderduiken bestaat en de uitvoering van de overdrachtsprocedures veilig gesteld moet worden en dat ten laatste tevens wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet in het bezit is van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet voorziene documenten.

Het Koninklijk Besluit d.d. 5 februari 2015 omschrijft de bevoegdheden van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. Hierdoor heeft de Staatssecretaris de voogdij over onder meer de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij deze dienst belast is met de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het logische gevolg hiervan is dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ook de nodige bevoegdheden kan uitoefenen voor wat betreft deze specifieke materie betreft.

De Staatsecretaris voor asiel en migratie bekleedt een evenwaardige positie als een minister in deze materie en is bevoegd voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vermeld in artikel 1, 2° van de wet van 15 december 1980 en artikel 1, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij hij in dit kader individuele beslissingen kan nemen.

Net zoals de minister is het de Staatsecretaris toegelaten om deze bevoegdheid verder te delegeren aan een gemachtigde ambtenaar wanneer de wet zulks toelaat.

Bij de beoordeling van de op heden voorliggende beslissing dient er rekening gehouden te worden met het beginsel van het "parallellisme der vormen en procedures".

Dit beginsel houdt in dat de overheid die "bevoegd is om een administratieve beslissing te nemen, bij ontstentenis van een andersluidende bepaling, ook die overheid is die bevoegd is om, naargelang het geval met of zonder terugwerkende kracht, een einde te maken aan de gevolgen van die beslissing en dat ze daarbij een soortgelijke procedure moet volgen als die welke gevolgd is om de beslissing te nemen".

Het op heden voorliggende besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat werd voorafgegaan door een effectief terugnameakkoord van de Franse autoriteiten op grond van artikel 18.1.(b) van de Dublin III Verordening, bijgevolg diende dezelfde overheid die reeds bevoegd was, dezelfde procedure te vervolgen en thans ook effectief het besluit te nemen verzoekende partij over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat, met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Rekening houdend met het voorheen aangegeven beginsel van het "parallellisme der vormen en procedures" was de attaché L. N. als gemachtigde van de Staatssecretaris voor asiel en migratie, zonder twijfel bevoegd om de beslissing te nemen.

Bovendien kan naar analogie vermeld worden dat verwerende partij tevens beslissingen neemt op basis van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 waarin gesteld wordt dat:

“§1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan.

(...)

§3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, richt de minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek om de vreemdeling over te nemen of terug te nemen.

(...)

§4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden. Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan.”

Beslissingen die aangeduid kunnen worden als een Bijlage 26quater en genomen worden bij een dergelijke situatie hebben exact hetzelfde effect als de op heden voorliggende bestreden beslissing is waarbij er geen enkele betwisting kan rijzen over de door de minister of staatssecretaris aan diens afgevaardigde gedelegeerde bevoegdheid.

Verwerende partij ziet dan ook niet in wat het belang is van verzoekende partij om dit argument op te werpen.”

3.3.2.1.3. Bespreking

Omwille van de Eurodac treffer vragen de Belgische autoriteiten op 3 oktober 2017 aan Frankrijk de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1.b van de Dublin-III-Verordening. Dit artikel luidt als volgt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.

(...).”

Op 19 oktober 2017 stemmen de Franse autoriteiten in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1.b van de Dublin-III-Verordening.

Hieruit blijkt dat verzoeker een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Frankrijk en dat dit verzoek in behandeling is. Verzoeker verblijft in België zonder verblijfstitel.

De bestreden beslissing vermeldt dat ze is genomen op grond van artikel 26.1 van de Dublin-III-Verordening “*Kennisgeving van een overdrachtsbesluit*”. Dit artikel luidt als volgt:

“Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder d) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. (...).”

Artikel 24.1 van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

“1. Wanneer een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), zich zonder verblijfstitel ophoudt en waar er geen nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend, van oordeel is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is overeenkomstig artikel 20, lid 5, en artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), kan hij die andere lidstaat verzoeken de betrokken persoon terug te nemen.”

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van de artikelen 24 en 26 van de Dublin-III-Verordening. De verwerende partij erkent in de nota dat de bestreden beslissing *“qua vorm gelijklopend is met de bepalingen van artikel 26 lid 1 van de Dublin III Verordening”*.

Verzoeker voert aan dat het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende de delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende de delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, delegaties inhoudt voor bepaalde bevoegdheden van de staatssecretaris en personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken, maar dat in dit ministerieel besluit niet de beslissingen worden voorzien die genomen worden in toepassing van artikelen van de Dublin-III-Verordening. Huidige bestreden beslissing is een beslissing genomen in toepassing van de Dublin-III-Verordening en is niet voorzien door de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Nergens blijkt dat een attaché de bevoegdheid kreeg om deze beslissing te nemen. De bevoegdheid tot het nemen van huidige bestreden beslissing komt enkel de staatssecretaris zelf toe.

De bevoegdheid van om het even welk administratief orgaan moet rechtstreeks of onrechtstreeks haar oorsprong vinden hetzij in de Grondwet, hetzij in de wet (A. WIRTGEN, “Raad van State, I. afdeling administratie, 3. middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder”, Brugge, die Keure, 2004, nr. 71).

De bevoegdheid die wettelijk aan een overheid is verleend, is geen recht waarover zij kan beschikken maar is een opdracht die haar werd opgelegd om door haar te worden vervuld. Deze overheid kan de aan haar wettelijk verleende bevoegdheid enkel delegeren indien dit haar uitdrukkelijk wordt toegestaan. Die delegatie moet in voorkomend geval nauwkeurig omschreven zijn en moet ondubbelzinnig blijken uit de regeling waarbij de delegatie geschiedt. Voor de wettigheid van een delegatie van bevoegdheden door een bepaalde overheid is dus in de eerste plaats vereist dat een zodanige delegatie is toegestaan door de regelgever die de betrokken bevoegdheid aan de bedoelde overheid heeft opgedragen (cf. A. VRANCKX, Plaatsvervangende en delegatie van overheidsbevoegdheid, RW, 1961-1962, 2383-2394; RvS 16 november 1999, nr. 83.494; RvS 3 maart 2008, nr. 180.340).

Het nagaan of een administratieve rechtshandeling gesteld werd door een daartoe bevoegd orgaan is een kwestie die de openbare orde raakt, die zo nodig ambtshalve door de Raad dient te worden opgeworpen en bekeken (RvS 24 maart 1998, nr. 72.660; RvS 5 augustus 1997, nr. 67.639).

De bevoegdheid van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

Naar luid van artikel 1, 2° van de vreemdelingenwet wordt onder ‘Minister’ verstaan: de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 11 oktober 2014 houdende benoeming van de regeringsleden, wordt de heer T. Francken benoemd tot Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, toegevoegd aan de Minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken.

Artikel 18 van het koninklijk besluit van 5 februari 2015 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden luidt als volgt:

“De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, toegevoegd aan de Minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken, oefent de voogdij uit over:

1° de Dienst Vreemdelingenzaken;

2° het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen;

3° de Raad voor vreemdelingenbetwistingen;

4° het Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers;
5° het Federaal Centrum voor de analyse van de migratiestromen, de bescherming van de grondrechten van de vreemdelingen en de strijd tegen de mensenhandel.”

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

*“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.
Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.
De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.
De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99.”*

Het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen bepaalt onder meer het volgende:

*“Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.
Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:
1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;
2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;
3° reglementaire Koninklijke besluiten;
4° Koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.
Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.
Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”*

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, “Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht”, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, “Les secrétaires d’état fédéraux et régionaux”, Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Bij het bovenvermeld koninklijk besluit van 5 februari 2015 werden de bevoegdheden omschreven van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. Hij heeft de voogdij over onder meer de Dienst Vreemdelingenzaken. Het kan niet worden betwist dat deze dienst is belast met de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Derhalve is de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ook bevoegd voor wat betreft de voormelde materie. Er dient immers als principe te worden gehanteerd dat een staatssecretaris net als een minister bevoegd is voor de materies die ressorteren onder de diensten waarover hij of zij het gezag heeft.

Er wordt tevens gewezen op artikel 2 van de wet van 8 juli 1992 betreffende de uitoefening van de bij wet toegekende bevoegdheden aan Ministeriële comités en aan Ministers dat luidt als volgt:

“De Ministers aan wie bevoegdheden zijn toegekend door een wet of door een koninklijk besluit waarvan de wijziging bij wet moet geschieden, zijn, niettegenstaande de bewoordingen van deze wetten en besluiten, de Ministers die overeenkomstig het koninklijk besluit houdende benoeming van de Regeringsleden, eventueel gepreciseerd bij of aangevuld met andere koninklijke besluiten, bevoegd zijn voor de desbetreffende aangelegenheden.”

Bijgevolg kan worden aangenomen dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging bevoegd is voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vermeld in artikel 1, 2° van de vreemdelingenwet en in artikel 1, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in dit verband op een evenwaardige wijze als een minister individuele beslissingen kan treffen. Hij kan daarbij op een evenwaardige wijze als een minister deze bevoegdheid delegeren aan de gemachtigde ambtenaar voor zover de wet het toelaat.

De steller van de bestreden beslissing

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze is gesteund op artikel 26 van de Dublin-III-Verordening en uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt dat ze ook is gesteund op artikel 24 van de Dublin-III-Verordening. Ze is niet gesteund op een bepaling van de Vreemdelingenwet *sensu stricto*. De bestreden beslissing kadert wel in de bredere toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in materiële zin (zie: Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2003-2007, 2479/001, p. 93; G. DEBERSAQUES en A. WIJNANTS, "*Kroniek van de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de annulatiebevoegdheid en de rechtspleging (gerechtelijke jaren 2007-2008 en 2008-2009)*", RW 2009-10, afl. 29, 1202-1218; G. DEBERSAQUES, "*De (volle) rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*", T.B.P., 2012, afl. 5, 275-296, nr. 23) zodat zij valt onder de residuaire bevoegdheid van de minister, c.q. de staatssecretaris voor asiel en migratie, zoals deze volgt uit artikel 104 van de Grondwet *iuncto* artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij aanvoert dat de bepalingen van het ministerieel besluit van 20 maart 2018 tot wijziging van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Delegatiebesluit), niet de delegatie inhouden voor de bevoegdheid van de staatssecretaris aan personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken voor beslissingen genomen op grond van de Dublin-III-Verordening (toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in materiële zin). De thans bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag niet in één van de bepalingen opgenomen in het Delegatiebesluit, maar wel in het kader van de bepalingen van de Dublin-III-Verordening. Zoals reeds gesteld, moet een delegatie ook nauwkeurig omschreven zijn en moet zij ondubbelzinnig blijken uit de regeling waarbij de delegatie geschiedt, wat *in casu* niet het geval is.

In de nota wijst de verwerende partij op het beginsel van het "*parallélisme der vormen en procedures*". Zij meent dat het bestreden besluit werd voorafgegaan door een effectief terugnameakkoord van de Franse autoriteiten en dat dezelfde overheid die reeds bevoegd was, dezelfde procedure vervolgt en thans ook effectief de bestreden beslissing neemt.

Het beginsel van het "*parallélisme der vormen en procedures*" houdt in dat de overheid die bevoegd is om een administratieve beslissing te nemen, bij ontstentenis van een andersluidende bepaling, ook die overheid is die bevoegd is om, naargelang het geval met of zonder terugwerkende kracht, een einde te maken aan de gevolgen van die beslissing en dat ze daarbij een soortgelijke procedure moet volgen als die welke gevolgd is om de beslissing te nemen (RvS 31 maart 2009, nr. 192.102 (algemene vergadering)).

De redenering van de verwerende partij kan niet worden aangenomen. Zij toont niet aan door huidige bestreden beslissing een einde te maken aan de gevolgen van een vorige beslissing.

De verwerende partij verwijst in de nota ook naar artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en stelt dat "*beslissingen die aangeduid kunnen worden als een bijlage 26quater en genomen worden bij een dergelijke situatie (...) exact hetzelfde effect (hebben) als de op heden voorliggende bestreden beslissing (...) waarbij er geen enkele betwisting kan rijzen over de door de minister of staatssecretaris aan diens afgevaardigde gedelegeerde bevoegdheid*".

Voor een "*bijlage 26quater*", dit is een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen in toepassing van artikel 51/5, § 4 van de vreemdelingenwet, wordt in artikel 51/5,

§ 4 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gesteld dat de “*minister of zijn gemachtigde*” aan de vreemdeling de binnenkomst of het verblijf weigert. In dit verband wordt herhaald dat huidige bestreden beslissing een beslissing is genomen in toepassing van de Dublin-III-Verordening en niet voorzien is door de reemdelingenwet. Nergens blijkt dat een attaché de bevoegdheid kreeg om deze beslissing te nemen. De bevoegdheid tot het nemen van huidige bestreden beslissing komt enkel de staatssecretaris zelf toe.

Het verweer in de nota doet bijgevolg geen afbreuk aan wat hierboven gesteld wordt. De Raad dient dan ook vast te stellen dat de bestreden beslissing werd genomen door attaché L.N. en aldus werd genomen door een niet daartoe bevoegd orgaan.

Het eerste middel is *prima facie* ernstig.

3.3.2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt

« *DEUXIEME MOYEN PRIS DE :*

- *la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, en particulier ses articles 1 à 4;*
- *la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, en particulier ses articles 62 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ;*
- *Le principe général de droit Audi alteram partem et le principe de diligence en tant que principe général de droit administratif ;*
- *L'art.41 § 2 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union qui prévoit le droit d'être entendu ;*
- *l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (ci-après CEDH)*

Le présent moyen est rédigé avant d'avoir pris connaissance du dossier administratif et sera complété oralement à l'audience sur la base du contenu du dossier administratif.

Le requérant vivait en Belgique avec sa compagne et ses deux enfants.

Le conseil du requérant avait rédigé une lettre (pièce 2), en expliquant qu'en application de l'article 10 du Règlement Dublin III la Belgique était responsable pour le traitement de sa demande d'asile :

« *Article 10*

Membres de la famille demandeurs d'une protection internationale

Si le demandeur a, dans un État membre, un membre de sa famille dont la demande de protection internationale présentée dans cet État membre n'a pas encore fait l'objet d'une première décision sur le fond, cet État membre est responsable de l'examen de la demande de protection internationale, à condition que les intéressés en aient exprimé le souhait par écrit. »

En exigeant le transfert du requérant vers la France alors que le requérant a déclaré par écrit qu'il voulait que sa demande soit traitée en Belgique pour qu'il soit avec sa femme et ses enfants, la décision attaquée viole l'article 10 du Règlement Dublin III.

La décision attaquée considère que le requérant n'a pas de famille en Belgique.

Il est évident que soit la décision attaquée n'a pas tenu compte des informations contenues au dossier administratif et dans les déclarations du requérant, soit le requérant n'a pas été dûment entendu pour faire valoir sa vie familiale en Belgique.

Dans le cas où le requérant n'aurait pas été mis en mesure de faire valoir sa vie familiale en Belgique, il convient de constater une violation du droit d'être entendu. En effet, la décision attaquée porte gravement préjudice aux intérêts du requérant, qui a une vie familiale telle que protégée par l'article 8 de la CEDH en Belgique.

En effet, cette vie familiale est présumée pour les parents d'enfants mineurs avec lesquels ils cohabitent.

Dans le cas où la décision attaquée n'aurait pas tenu compte de cette vie familiale dont elle avait été informée, il en découle une violation de l'article 8 de la CEDH ainsi que du principe de diligence et des obligations de motivation. »

3.3.2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“De bestreden beslissing werd genomen op basis van 18.1(b) van Verordening 604/2013, verder de Dublin III Verordening waarin gesteld wordt dat:

Het artikel 18.1(b) van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad stelt vervolgens dat:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

a) (...)

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

(...)"

Verwerende partij heeft bij het nemen van haar beslissing ook de mogelijke schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest nagegaan en dit in het licht van het beweerde specifieke profiel van verzoekende partij.

Verzoekende partij verklaarde bij zijn aanhouding op 12.11.2018 over zijn persoonlijke situatie dat:

"Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 12/11/2018 aan de politie van ZP Schaarbeek dat hij niet terug wil naar het land van herkomst.

Hij verklaart geen vingerafdrukken te hebben gegeven. Dit komt niet overeen met de hits die betrokkene vingerafdrukken opleveren in de eurodacdatabank.

Betrokkene verklaart geen familie of partner te hebben in België."

Over de gezondheidstoestand verklaarde verzoekende partij:

"Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben."

5. Verzoekende partij is van oordeel dat de bestreden beslissing het artikel 10 van de Dublin III Verordening schendt doordat aan verzoekende partij niet de gelegenheid geboden zou worden om in België de procedure tot internationale bescherming te doorlopen alhoewel diens partner en kinderen in België aanwezig zouden zijn.

Verwerende partij er in dit geval op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat alle lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgesteld om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie voor een bepaalde lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van verordening 604/2013.

Aan de voorwaarden voor de toepassing van artikel 10 van de Dublin III – verordening werd niet voldaan. Verwerende partij verwijst tevens naar de onderstaande redenering inzake de aanwezigheid van familieleden op het Belgisch grondgebied om aan te tonen dat er terecht geen toepassing werd gemaakt van het artikel 10 van de Dublin III Verordening.

6. Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, dient Uw Raad in de eerste plaats na te gaan of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. Verder wijst verwerende partij er op dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Het dient te worden aangegeven dat slechts een wettigheidscontrole uitgevoerd dient te worden op de bestreden beslissing.

Bijgevolg dient er te worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat Uw Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Uw Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

In het op heden voorliggende vernietigingsberoep werpt de verzoekende partij op dat zij zich op een gezinsleven baseert en stelt dat ze een dergelijk gezinsleven zou uitoefenen met haar partner die in België zou verblijven en twee gemeenschappelijke op heden minderjarige kinderen die tevens in België zouden verblijven.

Vermits het privé -en gezinsleven echter niet aangetoond wordt, kan er ook geen sprake zijn van een schending van het artikel 8 van het EVRM.

Ondergeschikt en dit ten aanzien van een eerste toelating op het grondgebied van het Rijk, en niet bij het einde van het verblijf, heeft het EHRM gemeend dat er geen sprake kan zijn van een inmenging en dat er bijgevolg geen onderzoek nodig is op basis van de tweede paragraaf van het artikel 8 in die zin dat er geen nood is om na te gaan of verwerende partij een gewettigd doel nagestreefd werd en of deze maatregel evenredig was ten aanzien van dit doel .

In dit geval acht het EHRM dat het desalniettemin gepast voorkomt om te onderzoeken of de overheid gehouden is tot een positieve verplichting tot het behoud of de ontwikkeling van het privé en/of gezinsleven. .

Aangaande deze toetsing met betrekking tot het bestaan of ontbreken van deze positieve verplichting, heeft het Europees Hof geoordeeld dat : :

«(...) de Staat moet een juist evenwicht vinden tussen de concurrerende belangen van het individu en de gemeenschap als geheel. In beide gevallen geniet de staat echter een zekere beoordelingsmarge. Bovendien legt artikel 8 geen algemene verplichting op aan een staat om de keuze van immigranten voor hun land van verblijf te respecteren en om gezinshereniging toe te staan op het grondgebied van dat land. (...) De factoren waarmee in dit verband rekening moet worden gehouden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk is verstoord, de mate waarin de betrokken personen banden met de betrokken verdragsluitende staat hebben, of er sprake is van onoverkomelijke hindernissen voor het gezin dat in het land van herkomst van een of meer van de betrokken personen woont en of er elementen zijn van controle van de immigratie (bijvoorbeeld precedentes voor schendingen van immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die voor uitsluiting doorwegen (Solomon tegen Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is of het gezinsleven in kwestie ontwikkeld werd in een periode waarin de betrokken personen wisten dat de situatie met betrekking tot de immigratieregels van een van hen zodanig was dat het duidelijk was dat het behoud van dit gezinsleven in het gastland van meet af aan precair zou zijn. Het Hof heeft eerder geoordeeld dat, wanneer dit het geval is, alleen in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de verwijdering van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 vormt.

In het onderhavige geval heeft verzoekende partij zich illegaal verder opgehouden en zich onvindbaar gemaakt voor de Belgische overheden om een voorgaande overdracht aan Frankrijk onmogelijk te maken zodat verzoekende partij niet onwetend kon zijn over het feit dat de uitoefening van haar privé-en gezinsleven op het Belgisch grondgebied een precair karakter had.

In deze zin kan, zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in zijn arrest S. J. t. In België deed, gesteld worden dat waar een onderdaan van een derde land op onregelmatige wijze op het grondgebied van een lidstaat verblijft en in de omstandigheid van een dergelijke onzekerheid, ervoor kiest kinderen te krijgen en bij hen te blijven in België, de nationale autoriteiten voor een voldongen feit geplaatst worden dat in de belangenafweging niet ten gunste van de betrokkene kan wegen.

Bovendien merkt verzoekende partij geen enkele onoverkomelijke hindernis op om het voorgehouden privé –of gezinsleven verder te zetten in het land van bestemming zijnde Frankrijk.

Daarnaast merkt verwerende partij op dat er de nodige vragen gesteld kunnen worden bij het beweerde gezinsleven. Verzoekende partij brengt een schrijven voor waaruit zou moeten blijken dat verzoekende partij de vader is van twee minderjarige kinderen die in België verblijven. Hierin wordt gesteld dat verzoekende partij bij diens partner en kinderen zou verblijven. Wanneer echter nadien een politiecontrole gedaan wordt op dit adres blijkt dat dat verzoekende partij er niet aangetroffen kan worden en spoorloos is.

Wanneer verzoekende partij op 12.11.2018 daarnaast gehoord wordt door de Politie van Schaarbeek waar hij op ongeveer 100km van het beweerde gezamenlijke verblijf aangetroffen wordt, zal hij bovendien verklaren geen familie of partner in België te hebben.

Het vermoeden van gezinsleven kan in dit geval niet aanvaard worden.

Omwille van deze verschillende redenen is bijgevolg vast te stellen dat de overheid geen enkele positieve verplichting had ten aanzien van verzoekende partij om te verblijven in het Rijk.

Ten laatste, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare

orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.

7. De grief waarbij aangevoerd wordt dat het recht om gehoord te worden, geschonden zou zijn faalt in feite. Het blijkt inderdaad uit de bestreden beslissing dat verzoekende partij op 12.11.2018 gehoord werd en dat hiervan een bevestigend formulier te vinden is in het administratief dossier. Dit gehoor vond plaats voor het nemen van de bestreden beslissing.

In ieder geval en dit ten aanzien van de vraag naar de toepassing van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en meer in het bijzonder de paragraaf 2 van het artikel 41 die voorziet dat het recht op een behoorlijk bestuur met name inhoudt dat iedere persoon die eventueel negatief aangetast wordt door een individuele maatregel ten aanzien van zijn persoon, voor het nemen van een dergelijke beslissing gehoord wordt. Het arrest van het Europees Hof van Justitie (hierna EU HvJ) d.d. 05.11.2014, n° C-166/13 stelt dat:

“Zoals het Hof er aan herinnert heeft in het punt 67 van het arrest YS e.a. (C-141/12 en C-372/12, EU:C:2014.2081 volgt duidelijk uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest dat dit zich niet richt tot de lidstaten, maar enkel tot de instellingen, organen en organismen van de Unie (zie in deze zin arrest Cicala, C-482/10, EU:C:2011:868, punt 28). Bijgevolg kan een aanvrager van een verblijfstitel uit artikel 41, paragraaf 2, a geen recht om gehoord te worden halen in iedere procedure ten aanzien van zijn verzoek.”

Deze rechtspraak wordt trouwens toegepast door een arrest van de Raad van State nr. 229.382 dd. 27 november 2014.

Verwerende partij herinnert er aan dat in tegenstelling tot de onderrichtingen van arrest van 10.09.2013 (C-383/13) van het Europees Hof van Justitie dat verzoekende partij wel elementen aanvoert waarover zij gehoord had willen worden, maar dat er reeds geoordeeld werd over deze elementen.

Bijgevolg blijft verzoekende partij in gebreke om een staat van concrete elementen voor te brengen die verzoekende partij ter kennis had kunnen brengen bij het nemen van de bestreden beslissing en blijft bijgevolg tevens in gebreke in welke zin de administratieve procedure tot een ander gevolg had kunnen leiden.

Verzoekende partij bewijst dus niet dat haar echt om gehoord te worden of haar rechten van verdediging geschonden zouden zijn.

8. Verzoekende partij voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad van State heeft echter geoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat op zich een middel kan gronden. Het middelenonderdeel dient op dit vlak dan ook als onontvankelijk beschouwd te worden.

9. Verwerende partij herinnert er Uw Raad aan dat zij zich bij het beoordelen van de van de genomen beslissing echter niet in de plaats mag stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen, in het kader van de huidige wettigheidstoets, slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid waarbij zij haar beoordeling niet in de plaats kan stellen van deze van de administratie en dat zij in tegendeel dient na te gaan of deze geen feiten als bewezen heeft geacht die niet blijken uit het administratief dossier en als zij aan deze feiten een interpretatie gegeven heeft die geen aanleiding geven tot een kennelijke beoordelingsfout.

10. Het beroep is niet gegrond.

3.3.2.2.3. In het tweede middel voert verzoeker aan dat hij op 17 januari 2018 aan het bestuur heeft meegedeeld dat zijn partner en hun twee kinderen in België verblijven en dat hij daarom toepassing vraagt van artikel 10 van de Dublin-III-Verordening. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen familie heeft in België, waardoor er een schending is van artikel 10 van de Dublin-III-Verordening en van artikel 8 van het EVRM en de formele motiveringsplicht, omdat geen rekening wordt gehouden met zijn familie.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

In casu werd geen administratief dossier ingediend, zodat de Raad niet kan nagaan of verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur heeft meegedeeld dat zijn gezin in België verblijft. Bij gebrek aan administratief dossier kan de Raad niet nagaan of de overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad kan zijn wettigheidstoets niet uitvoeren, het tweede middel is *prima facie* ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is tenslotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In het verzoekschrift geeft verzoeker aan dat een overdracht naar Frankrijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal meebrengen, gelet op het feit dat zijn gezin in België verblijft.

Zoals blijkt uit de *prima facie* bespreking van het tweede middel, wordt deze bewering van verzoeker aanvaard bij gebrek aan administratief dossier en houdt dit verband met artikel 8 van het EVRM.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het besluit van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 november 2018 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend achttien door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Dhr. T. VALGAERTS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. DE SMET